

Tot seguit entraré, guiats pel fil del capítol anterior, en el que hom pot anomenar «època moderna». Són els quinze, setze o disset que pot dir-se que hem viscut la majoria. Són els anys de què tenim els records més frescos.

Per aital raó, considero que és important fer-ne memòria per tal que la coneixin les generacions més joves o bé que la rememorin els no tan poves. Potser d'ací uns anys, aquesta modesta crònica serà el punt de partença per a celebrar el centenari: qui sap! La meua humil pretensió és que aquests darrers anys quedin un xic més coberts, informativament parlant, que els mancats de mitjants tipogràfics anteriors a l'any 30. A partir d'aquest moment doncs, procuraré citar, temporada rera temporada, i naturalment d'una manera telegràfica, el que ha estat el Castellar per tal que l'afecció que se sent cofoia de l'equip pugui constatar que no li manquen motius per estar-ne.

Equip Castellar C. F., any 1950

TEMPORADA 69-70

L'equip militava a Primera Regional. Va classificar-se en la posició número 15. Va aconseguir 28 punts amb 55 gols a favor i 79 en contra. Va guanyar 9 partits, en va empatar 10 i en va perdre 19. La mala fortuna no acompanyà la Unió Esportiva: va davallar a la Segona Regional per reestructuració de la Primera.

U. D. Castellar, primer equip, temporada 1969-70

L'entrenador era l'admirat amic En Josep Argemí i el massatgista el senyor Martín. Els jugadors en fitxa eren Ibars, Piñot, Simon, Figueras, Fernàndez, Roman, Morral, Culleré, Calvo, Hilario, Eladio, Vallés I, González, Marín, Llonch, Homet, Torras, Bravo i Vallés.

Pel que fa a l'aspecte esportiu ja l'any anterior les coses no havien anat del tot bé. El secret de la supervivència del Club va estar (i està) en l'alt sentit de la companyonia entre tots els seus membres de conjunt. Tot-hom era conscient que calia seguir lluitant per salvar la categoria l'any vinent. A la temporada 69-70 prou que tots ho van fer però les lleis de la Federació pogueren més que la voluntat i la tenacitat dels homes de l'Entitat. Un any abans però, s'adonaren que caldria lluitar, potser, enmig de la joia i l'alegria del gran gol de còrner directa que va marcar En Jaume Homet al darrer minut davant la Seu d'Urgell en una tarda inclement d'espessa boira baixa. No és cap tòpic: un gol de còrner directa al darrer minut de la Lliga donaren el punt de la salvació a l'equip.

Dissortadament, allò va ésser un mal presagi que l'any després tingué efecte pràctic. Amb tot, l'Entitat es mantenia ben sencera i amb desitjos evidents d'emplenar la seva línia esportiva. I encara més, al mes de juliol del 1970 s'organitzà una exposició de fotografies històriques que fou molt celebrada. S'intentà (i s'aconseguí) unir l'esport amb la inquietut sociocultural de la vila. La Unió Esportiva Castellar és un representant de Castellar, i això ho han prou entès totes les directives que ha passat per allí. És una castellarenca més...

TEMPORADA 70-71

L'equip militava a Segona Regional. La classificació és excel·lent: assoleix el segon lloc dins la taula classificatòria, la qual cosa li dona la possibilitat de jugar la promoció d'ascens de categoria. El campionat ha tingut un final molt remarcable; s'han aconseguit 74 gols, se n'han encaixat 52 que representen 50 punts i 12 positius. Dels 38 partits sols se n'han perdut 9, se n'han empatat 8 i se n'han guanyat 21.

Temporada 1970-71, equip ascendit a Primera Regional

Els partits de promoció solen ésser vibrants i disputats. El rival fou el Barberà. Al «Pepin Valls», el quadre local guanya, netament, l'encontre pel resultat de 4-1 mentre que a la seva visita a Santa Maria de Barberà (denominació d'aquesta vila, aleshores) perd per 2 a 1. Dos gols de diferència que tornen al Castellar al lloc on per mereixements propis li corresponia estar.

El màxim golejador del Campionat fou el calderí Solernou amb 33 gols, cosa que li valgué la distinció de Màxim Golejador del Grup.